Εκλογές στη Γερμανία

Του Βαγγέλη Λιγάση

Τον μήνα (Σεπτέμβριο) οι εκλογές για κυβέρνηση στην Σουηδία και αυτές για κυβέρνηση ομόσπονδων κρατιδίων στην Γερμανία απασχόλησαν τα μέσα. Εντυπωσιακοί τίτλοι, όπως «τεκτονικές αλλαγές στην Ευρώπη», «η ακροδεξιά και ο φασισμός επελαύνουν» κλπ. πληκτρολογήθηκαν για να περιγράψουν την εκλογική άνοδο της ακροδεξιάς στην Γερμανία, ενώ από την άλλη, η επάνοδος (;) στην εξουσία των σοσιαλδημοκρατών στην Σουηδία και η νίκη της αριστεράς στο κρατίδιο του Βερολίνου ενέπνευσαν φράσεις όπως «οι λαοί αντιδρούν» «η νεοφιλελεύθερη Ευρώπη αλλάζει» έως και το …σουρεαλιστικά αισιόδοξο «first we take Manhatan then we take Berlin»!

Τελικά, τι «σημάδια» έχουμε από τις τελευταίες εκλογές, στην γηραιά μας ήπειρο;

Πρώτα, ας δούμε τι ακριβώς έγινε στις προαναφερόμενες εκλογές.

Στην Σουηδία, αναμετρήθηκαν στις 13 Σεπτέμβρη 2 εκλογικά μπλοκ (δεξιά-ακροδεξιά-φιλελεύθεροι από την μια, Σ/Δ-κέντρο-πράσινοι-αριστερά από την άλλη) και αναδείχθηκε οριακά νικητής (με επιπλέον μόλις 50 χιλ. ψήφους και 3 έδρες), η Σοσιαλδημοκρατία και το εκλογικό μπλοκ της κεντροαριστεράς.

Η επικεφαλής Σοσιαλδημοκράτης του κεντροαριστερού μπλοκ ήταν η προηγούμενη πρωθυπουργός και θα μπορούσαμε να πούμε, ότι η Σουηδία μετά το διάλλειμα της δεξιάς κυβέρνησης ξαναγυρνά στις «εργοστασιακές ρυθμίσεις», καθώς η ΣΔ κυβερνά την Σουηδία τα 54 από τα 75 μεταπολεμικά χρόνια…

Η Ακροδεξιά της Σουηδίας, ζήτησε προεκλογικά «συγνώμη» για το Ναζιστικό παρελθόν (παρά την εμφανή σχέση –καταγωγή) και παρά την υπόσχεση του απελθόντος κεντροδεξιού πρωθυπουργού για υπουργοποίηση των ηγετικών στελεχών της έπεσε οριακά από το 20

στο 17,5%.

Αντίθετα, η Σουηδική αριστερά ενισχύθηκε σημαντικά, έτσι ώστε ο επικεφαλής του Σουηδικού «κέντρου» να βάλει βέτο στην κεντροαριστερή συμμαχία για να μην συμμετέχουν με υπουργούς στην κυβέρνηση βουλευτές/τριές της.

Η προσπάθεια σχηματισμού κυβέρνησης (κεντροαριστερής ή κεντροδεξιάς) είναι σε εξέλιξη ακόμη…

Στην Γερμανία οι τελευταίες εκλογές σε 3 ομόσπονδα κρατίδια ανέδειξαν 1η δύναμη σε Σαξονία και Μεκλεμβούργο (της πρώην Ανατολικής) το ακροδεξιό Afd, ενώ σε αυτό της μεγαλύτερης πόλης και πρωτεύουσας Βερολίνου (μοιρασμένο «προ τείχους») νίκησε η «Αριστερά» die Linke με επικεφαλής μια νέα τουρκάλα, την Ερίφ Εράλπ (2η γενιά μεταναστών).

Και στα 3 παραπάνω ομόσπονδα κρατίδια η κυβερνώσα δεξιά του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος καταποντίστηκε (στην Σαξονία μάλιστα δεν έπιασε το όριο του 5% για να μπει στην τοπική βουλή)! Αντίστοιχα, μικρότερες ή συνήθως μεγαλύτερες απώλειες υπέστησαν όλα τα Γερμανικά «κυβερνητικά» κόμματα που γνωρίζουμε (Σ/Δ και «Πράσινοι»). Μόνοι κερδισμένοι ήταν η Ακροδεξιά του Afd και το die Linke…

Αντιτείνεται ότι τα δύο αυτά «ακραία» κόμματα είχαν ήδη ισχυρή εκλογική βάση στην πρώην Ανατ. Γερμανία η οποία «πληγώθηκε» περισσότερο (αποβιομηχάνιση, φτώχεια, υπογεννητικότητα) από την μακρόσυρτη κρίση του Γερμανικού (και όχι μόνο) καπιταλισμού.

Ωστόσο, οι δημοσκοπήσεις εν όψει των παν-γερμανικών ομοσπονδιακών εκλογών που θα διεξαχθούν σε λίγους μήνες (τον Ιανουάριο του 2027, λιγότερο από 2 χρόνια από τις προηγούμενες του 2025) επιβεβαιώνουν την προαναφερόμενη τάση. Μάλιστα, δίνουν την πρωτιά στην ακροδεξιά του Afd με ένα ποσοστό κοντά στο 30%!

Μιλάμε για την χώρα που είναι οικονομικό κέντρο της Ε.Ε., για

εκλογές όπου ψηφίζουν τα 50 από τα 60 εκατομ. εγγεγραμμένους! Γι΄αυτό, για την πληρέστερη κατανόηση της κατάστασης αναπαράγουμε μέρος από δημοσιευμένη στο redtopia.gr συνέντευξη του τροτσκιστή σ. Κλάους Λούντβιχ.

Για την ακροδεξιά: «Το AfD είναι ένα δεξιό κόμμα με φασιστικό δυναμικό στο εσωτερικό του… Ορισμένοι από τους προηγούμενους ηγέτες του, όπως ο Hoecke, «παίζουν» με τη ναζιστική τους εικόνα και προχωράνε σε λεκτικές προκλήσεις από καιρό σε καιρό για να δοκιμάσουν το έδαφος. Αλλά το AfD δεν έχει στραφεί ακόμη στη βία του δρόμου… Το πρόγραμμά του είναι εντελώς αντιφατικό…, το επίσημο πρόγραμμά του κόμματος εξακολουθεί να είναι ένα νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα. Κατά διαστήματα όμως, προσπαθούν να προσεγγίσουν τις λαϊκές μάζες μιλώντας για το πόσο υποφέρουν οι φτωχοί και επιχειρηματολογώντας για την προστασία των θέσεων εργασίας.

Για τις δυνάμεις της Αριστεράς είναι σαφές ότι το AfD είναι επικίνδυνο. Όταν αποκτήσει ισχυρή κοινοβουλευτική δύναμη, ή αν καταφέρει να συμμετάσχει σε κάποιου είδους κυβέρνηση… θα ενισχύσει τη ρατσιστική του προπαγάνδα και τις επιθέσεις ενάντια στην Αριστερά. Το έδαφος γι’ αυτό προετοιμάζεται καθημερινά από τα λεγόμενα «δημοκρατικά κόμματα»: τα δημοκρατικά δικαιώματα δέχονται επιθέσεις, η ελευθερία της έκφρασης περιορίζεται όταν πρόκειται για τον πόλεμο στη Γάζα, οι περιβαλλοντικοί ακτιβιστές δέχονται αστυνομική βία και δικαστικές διώξεις, κ.λπ.

Υπάρχει όμως και ένας υπερβολικός φόβος ότι ο φασισμός βρίσκεται προ των πυλών της εξουσίας. Αυτή η εκτίμηση δεν είναι σωστή – η άρχουσα τάξη δεν χρειάζεται τον φασισμό στο σύντομο μέλλον. Χρειάζεται ένα σταθερό σύστημα στο οποίο πρέπει να ενσωματωθούν οι δεξιοί λαϊκιστές. Ενώ δεν είναι λάθος να προειδοποιούμε για τον φασιστικό κίνδυνο, αυτό που κάνουν τμήματα της Αριστεράς, να αποδέχονται κάθε είδους συμμαχία αρκεί να στρέφεται ενάντια στο AfD, αποτελεί σοβαρό λάθος.»

Για την Αριστερά: «Το DIE LINKE έχασε ιδιαίτερα την επιρροή του στα εργατικά στρώματα και τους ανέργους και πλέον ο κόσμος του αποτελείται κυρίως από ακαδημαϊκούς, φοιτητές και κάποιους εργαζόμενους στον τομέα της υγείας. Στις αρχές του χρόνου είδαμε ένα εντυπωσιακό κίνημα με πάνω από δύο εκατομμύρια ανθρώπους να διαδηλώνουν ενάντια στο AfD. Πολιτικά ωστόσο, αυτό το κίνημα καθοδηγήθηκε από τα κόμματα του κατεστημένου, τα οποία μιλάνε για την «υπεράσπιση της δημοκρατίας» γενικά κι όχι μόνο από το AfD. Σε ορισμένες περιπτώσεις μάλιστα, διαδηλωτές/τριες υπέρ της Παλαιστίνης πετάχτηκαν έξω από τις συγκεντρώσεις. (σ.σ., το ίδιο έγινε στο μεγαλύτερο pride ever στις 22 Αυγούστου, με την στήριξη όλου του κοινωνικού και πολιτικού μπλοκ της Αριστεράς, στην «πρωτεύουσα» της Σαξονίας Δρέσδη λίγες μέρες πριν την εκλογική νίκη του Afd).

Το κόμμα βρίσκεται σε σύγχυση, κυρίως καθώς είναι ένα κόμμα εκλογοκεντρικό, που ποντάρει πολλά στην κοινοβουλευτική παρουσία. Για ένα διάστημα μετά την αποχώρηση της Βάγκενκνεχτ (σ.σ., η «Ζωή Κωνσταντοπούλου» της Γερμανίας, απέρριψε τον διαχωρισμό «δεξιάς-αριστεράς», αποδέχτηκε τις ανησυχίες των «Γερμανών πατριωτών» και απέτυχε για λίγο να πιάσει το 5% και να μπει στην βουλή του2025 με το κόμμα «Φωνή της Λογικής», σήμερα δεν έχει πλέον δυναμική και παραιτήθηκε από την ηγεσία του κόμματός της) υπήρχαν ελπίδες ότι το κόμμα θα μπορούσε να λειτουργήσει πιο αποτελεσματικά. Η Βάγκενκνεχτ όμως ήταν μόνο μια πτυχή της κρίσης, αφού το κόμμα βασιζόταν πάντα στον συμβιβασμό μεταξύ διαφορετικών τάσεων.

Ενώ είχε μια κατά βάση σωστή αντιρατσιστική θέση όταν ήρθαν οι πρόσφυγες στη Γερμανία το 2015, δεν κατάλαβε ποτέ τον κίνδυνο της Ακροδεξιάς και την ανάγκη να δώσει ταξικές απαντήσεις για να αντιμετωπίσει την προπαγάνδα τους. Τάχθηκε άκριτα στο πλευρό του κατεστημένου κατά τη διάρκεια της πανδημίας, ενώ δεν κατάφερε να πάρει ξεκάθαρη θέση για τον πόλεμο στην Ουκρανία…

Χιλιάδες ακτιβιστές βρίσκονται στο κόμμα γιατί δεν έχουν πουθενά αλλού να πάνε. Συνολικά στην κοινωνία, η πόλωση δεν

αναπτύσσεται κατά μήκος ταξικών γραμμών, αλλά κατά μήκος κάποιων «ιδεολογικών γραμμών», όπως για παράδειγμα σχετικά με τις «αξίες» και την «κουλτούρα»· αυτό σε έναν βαθμό αντιστοιχεί σε σύγκρουση ανάμεσα στην φιλελεύθερη και την Ακροδεξιάς μέθοδο αντιμετώπισης των πολλαπλών κρίσεων του καπιταλισμού.

Η διάθεση στη νεολαία είναι ανάμεικτη. Η Ακροδεξιά έχει ενισχυθεί στα νέα στρώματα, ενώ υπάρχει και μια αντιπεριβαλλοντική, αντιφεμινιστική διάθεση, ιδιαίτερα ανάμεσα σε τμήματα νέων αντρών.

Από την άλλη περισσότεροι νέοι δραστηριοποιούνται με την ευρύτερη έννοια, στρεφόμενοι εν μέρει συνειδητά προς την οργανωμένη εργατική τάξη, το φεμινιστικό, το περιβαλλοντικό και το ΛΟΑΤΚΙ κίνημα, πολλοί εντάσσονται σε επαναστατικές οργανώσεις, αλλά ακόμα δεν διαφαίνεται να προχωράει κάποιος νέος σχηματισμός, ή να αναπτύσσεται μια σχετική τάση.

Σήμερα πολλοί ακτιβιστές του κόμματος λένε ότι αυτό θα πρέπει να επικεντρωθεί σε «κοινωνικά ζητήματα», όπως η στέγαση, ότι θα πρέπει να διδαχθεί από το Κομμουνιστικό Κόμμα Αυστρίας, του οποίου οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι παίρνουν τον βασικό εργατικό μισθό, κλπ. Αυτές είναι σωστές προτάσεις, αλλά δεν αρκούν. Αν το κόμμα δεν έχει ξεκάθαρη θέση στα «μεγάλα ζητήματα», όπως ο πόλεμος, δεν θα ανακάμψει ποτέ».

Η μεγάλη εικόνα: η Ευρώπη σε κρίση

Το Ευρωπαϊκό (βορειο-δυτικό) μεταπολεμικό μοντέλο ανάπτυξης με το «κράτος πρόνοιας» (κοινωνικός μισθός) και την υψηλή παραγωγικότητα είχε βαλτώσει ήδη την δεκαετία του 1980 (πρώτη επέλαση του νεοφιλελευθερισμού) και πέθανε οριστικά με την χρεοκοπία της Lehman Brothers στην Νέα Υόρκη το 2008.

Ήδη από την προηγούμενη δεκαετία, η ευρωπαίοι μεγαλοκαπιταλιστές (και όχι …«τεχνοφεουδάρχες») και το πολιτικό τους προσωπικό, με μοχλό την επέκταση της Ε.Ε. και

την νομισματική ενοποίηση προσπάθησαν και κατάφεραν δημοσιονομικές προσαρμογές, «σύμφωνα σταθερότητας» κλπ., που μετέφεραν τελικά πόρους από το κόστος μίσθωσης και αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης (κοινωνικό κράτος-μισθοί-συντάξεις) στα διάφορα μονοπώλια που διαχειρίζονται και νέμονται τα ΕΣΠΑ, την «πράσινη ανάπτυξη» κλπ.

Η «δια νόμου» ιδιωτικοποίηση δημόσιων (και κερδοφόρων) λειτουργιών (μεταφορές, ενέργεια, νερό κ.ά.), η από το μακρινό 1995 απόπειρα ασφαλιστικής «μεταρρύθμισης» του «σοσιαλιστή» Ζοσπέν στην Γαλλία, η «ατζέντα 2010» του σοσιαλδημοκράτη Σρέντερ στην Γερμανία κλπ. σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονταν.

Ωστόσο, η παρατεταμένη αποτυχία των ευρωπαϊκών μονοπωλίων να ανταποκριθούν στον ενδοιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό που ενέτεινε η κρίση του 2008, βάθυνε τις ενδοευρωπαϊκές αντιφάσεις και ανταγωνισμούς μεταξύ «εθνικών» κεφαλαίων, όπως κατέδειξε η αποχώρηση της Μ. Βρετανίας από την Ε.Ε., οι επιμέρους γεωπολιτικές στρατηγικές και οι τελευταία οι δυσκολίες του «διευθυντηρίου» της Ε.Ε. για την κατάρτιση 3ετούς προϋπολογισμού.

Τέλος, η «ουκρανική» περιπέτεια της Ευρώπης με την ανατίναξη του Nord Stream 1 και το κλείσιμο της στρόφιγγας του Nord Stream 2, κατέδειξε την ουσιαστική γύμνια της «γηραιάς ηπείρου»… Κοντολογίς, ότι είναι ενεργειακά εξαρτημένη, ότι το κύριο μέγεθος του ΑΕΠ είναι οι υπηρεσίες (κυρίως χρηματοπιστωτικές, αλλά και άλλες, τουριστικές π.χ.), έχει χάσει το χρηματοδοτούμενο από τους ανταγωνιστές της τρένο της καινοτομίας (διάστημα, ηλεκτρικά αυτοκίνητα, AI) και κυρίως ότι είναι «γηραιά» (δημογραφικά φθίνουσα).

Οι Αμερικανοί ανταγωνιστές των ευρωπαίων μπορούν να «μοχλεύουν» κεφάλαια (δηλαδή να κυκλοφορούν εικονικό χρήμα μέσω αέναου δανεισμού), εξαργυρώνοντας την υπηρεσία του παγκόσμιου «νταβατζή», οι Ευρωπαίοι για να χρηματοδοτήσουν την μετατροπή των αυτοκινητοβιομηχανιών τους σε στρατιωτικές («ReArm Europe»), στα πλαίσια του «πολεμικού» πλέον

καπιταλισμού, αδυνατούν να επεκτείνουν το δημόσιο χρέος (η Γαλλία μόνη της χρωστά πλέον των 3,5 τρις) και θα πρέπει να «σφίξουν και άλλο το ζωνάρι» των υπηκόων τους.

Και εδώ επικεντρώνονται τα προβλήματά τους (και οι ευκαιρίες μας, όπως καταδεικνύουν τα εξελισσόμενα γεγονότα σε Γαλλία, Ισπανία, Benelux, Ιταλία κλπ.)

Η άνοδος των «λαϊκιστών»

Η διάρρηξη του μεταπολεμικού «κοινωνικού συμβολαίου» στις επιμέρους ευρωπαϊκές χώρες επέφερε και σχετικές πολιτικές αλλαγές. Όπως προείπαμε οι Βορειοευρωπαίοι υποχρεώθηκαν σε κλιμακούμενη λιτότητα πριν την «Ελληνική χρεοκοπία» του 2011. Το περίφημο «σκανδιναβικό» μοντέλο έχει καταρρεύσει από χρόνια (στην Σουηδία σήμερα το 20% των νοικοκυριών κατατάσσεται στην «φτώχεια» και ένα άλλο 20% στην «επαπειλούμενη φτώχεια»). Ήδη 2η γενιά μπαίνει στην αγορά εργασίας που δεν ελπίζει να βελτιώσει την ζωή της σε σχέση με αυτή των γονιών της.

Από την μια, η ήττα της Αραβικής Άνοιξης το 2011 προσέφερε πολύτιμο νέο «αίμα» από το Μαγκρέμπ και την Μ. Ανατολή στις ευρωπαϊκές μητροπόλεις. Για παράδειγμα, στην ξενοφοβική πρώην Ανατ. Γερμανία 35% των εργαζόμενων χαμηλής ειδίκευσης (κατασκευές, τρόφιμα, εστίαση) και 20% υψηλής (π.χ. γιατροί) είναι (κατ' ανάγκη) μετανάστες.

Από την άλλη, ο θεσμικός ρατσισμός, η «ευρώπη – φρούριο» και οι εθνικιστικές ρητορείες εξασφάλιζαν την κατασκευή του «εσωτερικού» ή του καιροφυλακτούντος «εξωτερικού» εχθρού (ισλαμιστές, Ρώσοι) που θα τιθάσευε την δυσαρέσκεια των ευρωπαίων «ιθαγενών».

Μερίδες του κεφαλαίου προμοτάρισαν οικονομικά – οργανωτικά και ιδεολογικά μισο-ναζιστικά, ακροδεξιά μορφώματα (Φάρατζ, Χρυσή Αυγή, Λίγκα του Βορρά κλπ.) και απίθανους (προηγούμενα) πολιτικούς τυχοδιώκτες (Μπερλουσκόνι, Γκρίλλο, Όρμπαν κ.ά.), χρόνια πριν την επέλευση του «τραμπισμού».

Απευθυνόμενοι στα πιο καθυστερημένα πολιτικά κομμάτια της εργατικής τάξης, τους ανησυχούντες από τον ανταγωνισμό μικροαστούς και σε ηλικιωμένους που εξωράιζαν μια υποτιθέμενη παλιά belle epoc (π.χ. «στην χούντα κοιμόμασταν με ανοιχτά παράθυρα»), πατώντας στο διαχρονικό και διεθνικό ιδεολογικό τρίπτυχο της δεξιάς ιδεολογίας «Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια», οι ακροδεξιοί «λαϊκιστές» κατάφεραν να εδραιωθούν στην (παν)ευρωπαϊκή πολιτική σκηνή. Στην Γαλλία η (παλιότερη και μόνιμη) απειλή της Λεπέν ενόψει των προεδρικών εκλογών την ερχόμενη άνοιξη αγγίζει δημοσκοπικά το 40%, η Μελόνι και ο Όρμπαν κυβερνάνε, Αυστριακοί, Σουηδοί, Ισπανοί (Vox) ακροδεξιοί έχουν σταθεροποιηθεί εκλογικά και είναι μια χρήσιμη «τσόντα» σε ενδεχόμενες κυβερνήσεις εάν χρειαστεί, για το Afd στην Γερμανία είπαμε. Στην Ελλάδα, ήδη από τις προηγούμενες εκλογές έχουμε ένα σίγουρο 20% που στέκεται δεξιότερα της Νέας Δημοκρατίας του Μητσοτάκη!

Βέβαια, καμία τύχη δεν θα είχαν παρά το «πουσάρισμα», ούτε οι παραπάνω ακροδεξιοί σχηματισμοί ούτε οι εκπρόσωποι της «πολιτικής ορθότητας» (χριστιανοδημοκράτες, φιλελεύθεροι, «ακραίο κέντρο») χωρίς την παλιά ή νέα σοσιαλδημοκρατία που εκπροσωπούσε την υπεράσπιση του παλιού (ή νέου) «κοινωνικού συμβολαίου». Η αποτυχία του Δημοκρατικού Κόμματος της Αριστεράς στην Ιταλία, των «Ροζ» κυβερνήσεων στην Λατινική Αμερική, των παλιών συνοδοιπόρων στην Σοσιαλιστική Διεθνή του ΠΑΣΟΚ και πάνω απ’ όλα η προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ (που καθόρισε και την πορεία τουλάχιστον των Podemos στην Ισπανία) έστριψε το πολιτικό ανεμοδείκτη προς Μητσοτάκηδες, Αδώνηδες, Βελόπουλους κλπ.

Σήμερα, οι 22 από τις 27 χώρες της ΕΕ κυβερνιούνται από την ακροδεξιά, δεξιά ή κεντροδεξιά.

Ωστόσο, στον βαθμό που τόσο η ακροδεξιά όσο και η «επίσημη» αριστερά δεν αμφισβητούν τις κεντρικές επιλογές του κεφαλαίου (τις τρέχουσες, δεν αναφερόμαστε καν στην αμφισβήτηση του καπιταλισμού ως γενεσιουργό αιτία), παρά μόνο δημαγωγικά οι μεν θέλουν να δώσουν «εθνικά» χαρακτηριστικά, οι δε να τον

«λογικέψουν», δίκαια τα επίσημα κανάλια προπαγάνδας των καπιταλιστών τα ονομάζουν περιφρονητικά «λαϊκιστές».

Για παράδειγμα, στο ζήτημα της κατοικίας που είναι επίκαιρο μαζί με αυτό του κόστους ζωής, καθώς στην Ευρώπη το ποσοστό ιδιοκατοίκησης είναι γύρω στο 45%, καμία επιδοματική πολιτική – ρύθμιση («στοχευμένη» ή γενικότερη) ή μερικός περιορισμός (π.χ. στις βραχυχρόνιες μισθώσεις) δεν μπορεί να το λύσει χωρίς να αντιπαραθέσει δημόσιες δαπάνες για επέκταση των σχεδίων πόλης με κοινωνικές κατοικίες (κόντρα στους πολεμικούς εξοπλισμούς) και χωρίς να θίξει το ζήτημα της ιδιοκτησίας (πολύ μεγάλης στην Ευρώπη) που στέκεται στην βάση του προβλήματος.

Άλλωστε, το die Linke στην Γερμανία συγκυβερνούσε ήδη στο κρατίδιο του Βερολίνου με Σοσιαλδημοκράτες και Πράσινους και ανάλογο με το σημερινό του πρόγραμμα «υπεράσπισης» των ενοικιαστών εφαρμόστηκε στο κρατίδιο το 2012-2015 ανεπιτυχώς.

Οι ακροδεξιοί ωστόσο, που είναι σε αναμονή συγκυβέρνησης (Vox στην Ισπανία και Afd στην Γερμανία) καταψηφίσανε τις σχετικές προτάσεις νόμων αποδεικνύοντας την «ωρίμανση» του «λαϊκισμού» τους…

«Οι από πάνω δυσκολεύονται να κυβερνήσουν όπως παλιά, οι από κάτω δεν ανέχονται άλλο αυτή την διακυβέρνηση;»

Αυτός ο ορισμός της προ-επαναστατικής κατάστασης είχε ένα άρρητο προαπαιτούμενο (υπαρκτό τότε). Την ύπαρξη οργανωμένης (οικονομικά, πολιτικά και εν τέλει στρατιωτικά) τάξης «για τον εαυτό της». Με συνείδηση δηλαδή της θέσης της ως ζωοδότη και δολοφόνου ταυτόχρονα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Ή, με πιο μοντέρνο (γκραμσιανό) τρόπο την ιδεολογική «ηγεμονία» σε ένα σημαντικό κομμάτι (όχι απαραίτητα πλειοψηφικό) των σύγχρονων μισθωτών σκλάβων (υπαρκτή μαζική «πρωτοπορεία»).

Ξεκινώντας από τον εαυτό μας, να εφαρμόζουμε τα ταξικά κριτήρια σε κάθε κοινωνική τοποθέτηση, δηλαδή τι ευνοεί τους φτωχούς απέναντι στους πλούσιους και ακόμη περισσότερο τους

μισθωτούς απέναντι στους καπιταλιστές.

Δεν «κοστολογούμε» (με τα δικά τους δεδομένα και κριτήρια) μέτρα για τους «κακομοίρηδες», που αμβλύνουν στιγμιαία την «κακομοιριά», αλλά δεν μας κάνουν «νοικοκύρηδες».

Δεν συμπαρατασσόμαστε, παρά μόνο στον δρόμο, σε συμμαχίες με κέντρο την σοσιαλδημοκρατία (με την ευρεία έννοια που χωράει πολλούς Συριζα, Ελας, Μερα25, DSA ή de Linke), καθώς αν και συμπαθέστερος του Μητσοτάκη ο Σάντσεθ, ο κάθε Σάντσεθ ξαναφέρνει «Μητσοτάκηδες».

Δεν κατατάσσουμε τα κόμματα με πολιτισμικά, «ταυτοτικά», καταγωγής ή «γούστου» (σεξουαλικού ή άλλου) χαρακτηριστικά, αλλά με τα καθαρά «προγραμματικά» (ταξικά). Αλλιώς, μπορεί και να στηρίζαμε … Κασελάκη, ή (κάποιοι χειρότεροι από μας) την σημερινή πρόεδρο του Afd που είναι νέα, λεσβία, παντρεμένη με Φιλιππινέζα…

Δεν περιμένουμε να δούμε κάποιον με στυλιάρι (ή τσεκούρι) για να τον βαφτίσουμε φασίστα, αλλά και δεν βαφτίζουμε ως φασισμό κάθε ακροδεξιό καραγκιόζη χωρίς μαζικό κίνημα και (παρακρατική) επιβολή στους δρόμους με τάγματα εφόδου. Η Χρυσή Αυγή ήταν η εξαίρεση που «απαντούσε» στο μέγεθος της πολιτικής κρίσης τα χρόνια της χρεοκοπίας, αλλά σήμερα και πανευρωπαϊκά τα φασιστικά καθάρματα παραμένουν «αχρείαστα» στους από πάνω. Επαρκούν τα «καθώς πρέπει»…

Οι εμπειρίες των παλιών εξεγέρσεων – επαναστάσεων, ο διαλεκτικός υλισμός σαν εργαλείο ανάλυσης και οι ανάγκες – το δίκιο των πολλών είναι τα δυνατά μας όπλα. Όσο πιο απλά και καθαρά είναι τα («μεταβατικά») αιτήματα που καλύπτουν καίριες ανάγκες του κόσμου σήμερα και αντίκεινται στις κεντρικές επιλογές του αντιπάλου μας, χωρίς να προϋποθέτουν κάποια μελλοντική «ιδανική» (;) κοινωνία (π.χ. ΚΚΕ και αντίλογός του στην κρατικοποίηση των σιδηροδρόμων), τόσο θα χτίζουμε «την τάξη για τον εαυτό της» που έχουν ανάγκη οι νεολαίοι (και οι λιγότερο νεολαίοι) που συγκρούονται «τυφλά» στο Παρίσι, στις

Βρυξέλλες, στην Μαδρίτη, στο Τορίνο, στα Τίρανα και στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές πόλεις σήμερα.

Αυτό τους (μας) αξίζει να προσπαθούμε.

1917: Επανάσταση ή πραξικόπημα;

Του Βαγγέλη Λιγάση

Η κυρίαρχη προπαγάνδα των αστών αρέσκεται να διαδίδει ότι η εξέγερση της 7ης Νοέμβρη 1917 (25 Οκτώβρη με το παλιό ημερολόγιο) ήταν έργο μιας μειοψηφίας συνωμοτών, του μπολσεβίκικου κόμματος (πλειοψηφούντες, στα ρώσικα, του ρωσικού σοσιαλδημοκρατικού κόμματος από την διάσπαση του 1903, με τους τότε μειοψηφούντες να ονομάζονται μενσεβίκοι). Τίποτε δεν είναι πιο αντίθετο με τα πραγματικά γεγονότα.

Η ποικιλομορφία, η δύναμη, η ανθεκτικότητα της λαϊκής αυτενέργειας ήταν αυτά που ωθούσαν τους μπολσεβίκους. Η αγροτική αναταραχή εξαπλώνοταν σε όλη τη Ρωσία. Οι ανούσιες ανθρωποσφαγές στα μέτωπα του πολέμου φέρανε ανυπακοή στον στρατό και εκμηδένισαν την παλιά πειθαρχία. Μόνο η παρέμβαση του Τρότσκι στο σοβιέτ (συμβούλιο στα ρωσικά) της Κροστάνδης (ναύσταθμος στη Βαλτική) απέτρεψε μια πρόωρη ένοπλη σύγκρουση με την «Προσωρινή κυβέρνηση» (αστική κυβέρνηση που προέκυψε από την επανάσταση του Φλεβάρη του 1917 που κατάργησε την απολυταρχία του Τσάρου). Τα σοβιέτ της Τασκένδης και του Τουρκεστάν είχανε πάρει ήδη την ευθύνη της εξουσίας. Στον Βόλγα μια στρατιά 40.000 ανδρών αρνιόταν να υπακούσει. Στα προάστια της Μόσχας και της Πετρούπολης δημιουργούνταν οι εργατικές κόκκινες φρουρές. Η φρουρά της Πετρούπολης πέρασε

στις διαταγές του σοβιέτ. Στα σοβιέτ εργατών-αγροτών-στρατιωτών η πλειοψηφία μετακινούνταν ολοένα από τους μετριοπαθείς σοσιαλιστές στους μπολσεβίκους (αιφνιδιάζοντας και τους ίδιους). Ο Κερένσκι (πρωθυπουργός της Προσωρινής κυβέρνησης) έμεινε με μοναδικό στήριγμα τους λαομίσητους πρίγκιπες-στρατιωτικούς. Η στρατιωτική οργάνωση του κόμματος ήδη αριθμούσε παραμονές της επανάστασης πάνω από 100.000 στρατιώτες και αρκετούς αξιωματικούς. Από αυτό το δυναμικό θα συγκροτούνταν παντού οι Επαναστατικές Στρατιωτικές Επιτροπές, με τις επικοινωνίες και την επιμελητεία τους, όργανα που θα διευθύνανε την εξέγερση. Τόσο η διεύθυνση της εξέγερσης, όσο και ο χρόνος αυτής δίχασαν προσωρινά την ηγεσία των μπολσεβίκων. Στην πρώτη περίπτωση οι Κάμενεφ – Ζηνόβιεφ διαφώνησαν ανοιχτά (με επιστολή στον κομματικό τύπο!), στην δεύτερη ο Λένιν βιαζόταν (καθώς μια ενέργεια που αναβάλλεται θα μπορούσε να γίνει μια ενέργεια χαμένη για την Ιστορία), ενώ ο Τρότσκι επέμενε να περιμένουν την νομιμοποίηση από το 2ο Πανρωσικό Συνέδριο των Σοβιέτ που επρόκειτο να συνέλθει στην Πετρούπολη στις 15 Οκτωβρίου. Οι μενσεβίκοι κατάφεραν να το μεταθέσουν για τις 27 (7 Νοεμβρίου με το νέο ημερολόγιο), δίνοντας μια ανάσα μερικών ημερών στην Προσωρινή Κυβέρνηση της αστικής τάξης. Κανείς δεν αμφέβαλλε ότι το συνέδριο, στο οποίο οι μπολσεβίκοι θα είχαν σίγουρα την πλειοψηφία, θα ψήφιζε υπέρ της κατάληψης της εξουσίας. Την μπολσεβίκικη «συνωμοσία» την πήρε κυριολεκτικά στη ράχη του ένα εξεγερσιακό τσουνάμι. Επίσης, οι διαφορές ανάμεσα στις εξεγέρσεις στην Πετρούπολη και την Μόσχα είναι εντυπωσιακές. Η εξέγερση στην Πετρούπολη μας προσφέρει το υπόδειγμα ενός μαζικού κινήματος με τέλεια οργάνωση. Αυτός ήταν ο λόγος που η εξέγερση νίκησε γρήγορα σχεδόν χωρίς να τρέξει μια σταγόνα αίμα, μέσα στον ενθουσιασμό. Στην Μόσχα ο αυθορμητισμός των μαζών επισκίασε την οργάνωση. Η πρόκληση έπαιξε σημαντικό ρόλο και το κίνημα, παρότι υπέρτερο, αφέθηκε να συρθεί ξεκάθαρα σε σφαγή.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ Ή ΑΥΤΟΑΜΥΝΑ;

Από τις πρώτες μέρες της επανάστασης ο Λένιν πίεζε για τη λήψη

σκληρών μέτρων και είχε αντιπαλέψει τις «πασιφιστικές» αυταπάτες του περιβάλλοντός του. Παραήταν ρεαλιστής για να αποφύγει την διατύπωση «ότι στην επανάσταση περισσότερη ενεργητικότητα σημαίνει περισσότερο ανθρωπισμό» (Τρότσκι). Πράγματι, η επιείκεια των Μπολσεβίκων αμέσως μετά την επανάσταση έμοιαζε περισσότερο με αφέλεια… Τσαρικοί στρατηγοί αφέθηκαν ελεύθεροι, δίνοντας «τον λόγο της τιμής τους» ότι δεν θα σηκώσουν ξανά το όπλο ενάντια στην επανάσταση για να οργανώσουν στην συνέχεια τον εμφύλιο, απολαμβάνοντας τον θάνατο δεκάδων χιλιάδων προλεταρίων. Οι 200-300 «ευέλπιδες» της αστικής τάξης, που «υπερασπίστηκαν» τα χειμερινά ανάκτορα, αφού αφοπλίστηκαν αφέθηκαν ελεύθεροι με παρόμοιο τρόπο και παρόμοια αποτελέσματα. Οι μόνοι ευεγερτηθέντες από τους μπολσεβίκους που δεν πρόδωσαν (τουλάχιστον άμεσα) την υπόσχεσή τους στο δίκιο των πολλών, ήταν οι ποινικοί κρατούμενοι που απελευθερώθηκαν με δάκρυα χαράς την επομένη της επανάστασης… Ωστόσο, 10 μόλις μέρες μετά την νικηφόρα εξέγερση, κόντρα στην παράλυση των υπηρεσιών και την δολιοφθορά, ο Λένιν καλεί τους εργάτες και τους αγρότες «να αναλάβουν οι ίδιοι επιτόπου πλήρεις εξουσίες». «Εσείς οι ίδιοι διοικείτε το κράτος. Στρωθείτε στην δουλειά γύρω από τα σοβιέτ σας χωρίς να περιμένετε διαταγές. Επιβάλετε αυστηρή επαναστατική τάξη, τσακίστε τις αναρχικές εξαλλοσύνες των πιωμένων, των αλητών, των αντεπαναστατών κλπ. Αυστηρό έλεγχο στην παραγωγή και την απογραφή των προϊόντων. Παραδώστε στα επαναστατικά δικαστήρια όποιον σηκώνει το χέρι του ενάντια στα συμφέροντα της πλειοψηφίας». Όσο πιο αποφασιστικά κάνεις τον αγώνα τόσο πιο σύντομος θα είναι, τόσο μικρότερο το κόστος του και τόσο μεγαλύτερες οι πιθανότητες της νίκης. «Βαρβαρότητα είναι η επιείκεια που συνθηκολογεί με τη τυραννία» έλεγε ο Ροβεσπιέρος στην Συμβατική Συνέλευση. Οι εργαζόμενες μάζες χρησιμοποιούν την τρομοκρατία ενάντια σε τάξεις που είναι μειοψηφία στην κοινωνία και αυτός είναι ο βαθύτερος λόγος που η «Κόκκινη» τρομοκρατία είναι πάντα πολύ λιγότερο αιματηρή από την «Λευκή». Τελικά, η Κόκκινη τρομοκρατία εξαπολύεται ως αυτοάμυνα και όπως ακριβώς η γιακωβίνικη τρομοκρατία έτσι και η μπολσεβίκικη, ήταν άμεση απόρροια της ξένης επέμβασης. Οι

μπολσεβίκοι πήραν την εξουσία γιατί, μέσω της φυσικής επιλογής που έγινε ανάμεσα στα επαναστατικά κόμματα, αποδείχτηκαν οι πιο κατάλληλοι να εκφράσουν με συνοχή, οξυδέρκεια και δύναμη της θέλησης τις προσδοκίες των μαχόμενων μαζών. Κράτησαν την εξουσία και κέρδισαν τον εμφύλιο πόλεμο γιατί οι λαϊκές μάζες τελικά τους στήριξαν παρά τις άπειρες αμφιταλαντεύσεις και συγκρούσεις από την Βαλτική ως τον Ειρηνικό.

ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ = ΜΟΝΟΚΟΜΜΑΤΙΣΜΟΣ;

Ένας άλλος διαδεδομένος μύθος είναι ότι οι μπολσεβίκοι επιζήτησαν αμέσως να μονοπωλήσουν την εξουσία. Η αλήθεια είναι ότι φοβόντουσαν την απομόνωση στην εξουσία. Τάχθηκαν υπέρ μιας σοσιαλιστικής κυβέρνησης συνασπισμού αλλά οπωσδήποτε όχι με τα μετριοπαθή σοσιαλιστικά κόμματα που αρνούνταν να αναγνωρίσουν και αντιμάχονταν το de facto καθεστώς των εργατικών συμβουλίων. Συγκυβέρνησαν από τον Νοέμβριο του 1917 ως τις 6 Ιούλη 1918 με το κόμμα των αριστερών εσέρων, ενός αγροτικού κόμματος με ιδεαλιστές ηγέτες. Οι τελευταίοι αρνούμενοι την συνθήκη Μπρεστ-Λιτόφσκ (συνθήκη ειρήνης/ήττας με την αυτοκρατορική Γερμανία, με τεράστιες εδαφικές παραχωρήσεις – όπως και το 1/3 των γνωστών μπολσεβίκων κόντρα στην πλειοψηφία που «παραχωρούσε χώρο για να κερδίσει χρόνο») στις 6/7/1918 προχώρησαν σε ένοπλη εξέγερση στη Μόσχα, διακηρύσσοντας την πρόθεσή τους να «κυβερνήσουν μόνοι» και να «επαναλάβουν τον πόλεμο εναντίον του γερμανικού ιμπεριαλισμού». Το ραδιοφωνικό τους μήνυμα εκείνη την ημέρα υπήρξε η πρώτη διακήρυξη μονοκομματικής κυβέρνησης! Ηττήθηκαν και οι μπολσεβίκοι αναγκάστηκαν να κυβερνήσουν μόνοι. Από την άλλη οι αναρχικοί εφάρμοσαν όπου μπορούσαν (π.χ. στις περιοχές της Μαύρης Στρατιάς του Νέστορ Μάχνο) μια γνήσια δικτατορία με κατασχέσεις εκτελέσεις κλπ. (ο Μάχνο αποκαλούνταν «μπάτκο», νονός, αρχηγός). Το μπολσεβίκικο κόμμα δεν κουβαλούσε κανέναν φετιχισμό αφηρημένης δημοκρατίας, αλλά σεβόταν και (ιδιαίτερα) στις πιο κρίσιμες στιγμές τους κανόνες εσωτερικής δημοκρατίας. Έβαλε πολλάκις τον αναγνωρισμένο αρχηγό του στην μειοψηφία. Τα

πιο σημαντικά ζητήματα κρίνονταν συχνά με ισχνές πλειοψηφίες στις οποίες οι μειοψηφίες υποτάσσονταν χωρίς να εγκαταλείπουν τις απόψεις τους. Το γεγονός ότι η αντιπολίτευση δεν αποδοκιμάζονταν (πολύ περισσότερο με προσωπικές σπερμολογίες και ίντριγκες, όπως εκπαίδευσε η σταλινική αντίληψη «δημοκρατίας»), επέτρεπε στο κόμμα να διατηρεί τον αναγκαίο βαθμό ψυχραιμίας για να αναθεωρεί τόσο η πλειοψηφία όσο και η μειοψηφία άμεσα τις άκαιρες αποφάσεις της. Ήταν μια αληθινά συλλογική ηγεσία σφυρηλατημένη στην συνήθεια της συλλογικής σκέψης, την μαρξιστική παιδεία και στην λειτουργία του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού.

Ο ΚΑΤΗΦΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ

Οι Μπολσεβίκοι έβλεπαν σωστά τη σωτηρία της Ρώσικης επανάστασης στην ενδεχόμενη νίκη μιας γερμανικής επανάστασης. Η αγροτική Ρωσία και η βιομηχανική Γερμανία με επαναστατικά καθεστώτα εξασφάλιζαν μια ειρηνική ανάπτυξη του σοσιαλισμού. Ήταν η μη επιτευχθείσα προϋπόθεση για την αποφυγή του στραγγαλισμού της σοβιετικής δημοκρατίας από την γραφειοκρατία και της ναζιστικής φρίκης και καταστροφής στην Γερμανία. Τη στιγμή που ξέσπασε η Ρωσική Επανάσταση, τα οργανωμένα μέλη όλων των επαναστατικών κομμάτων δεν ξεπερνούσαν το 1% του πληθυσμού της αυτοκρατορίας. Οι οργανωμένοι μπολσεβίκοι αποτελούσαν ένα κλάσμα αυτού, λιγότερο από 0,5% του πληθυσμού (αν και με το ειδικό βάρος της εργατιάς στις μεγαλουπόλεις). Εκείνη η μικρή ανθρώπινη μαγιά έπαιξε τον ιστορικό της ρόλο αλλά αναλώθηκε κάτω από το βάρος του εμφυλίου, των επεμβάσεων, της οργάνωσης του νέου κράτους κλπ. περιμένοντας μια υποστήριξη από το εξωτερικό που δεν ήρθε τελικά. Η επανάσταση του Οκτώβρη-Νοέμβρη του 1917 καθοδηγήθηκε από ένα κόμμα νέων ανθρώπων. Ο μεγαλύτερος, ο Λένιν, ήταν 47 χρονών, ο Τρότσκι 38, ο Κάμενεφ και ο Ζηνόβιεφ 34, ο Μπουχάριν 29 κλπ. Ωστόσο, 10 και 20 χρόνια αργότερα είναι ήδη γερασμένοι και λυγίζουν κάτω από το βάρος της νεαρής αστυνομικής γραφειοκρατίας, γραπωμένης στα προνόμια της εξουσίας και δημιουργημένης από την πολιτική παράλυση των καταπονημένων μαζών, νεοφερμένων

στις πόλεις και υποσιτισμένων. Στα 1927-1928 ένα διαρκές εσωκομματικό πραξικόπημα μετέτρεψε το επαναστατικό κόμμα και κράτος σε ένα αντιδραστικό αστυνομικό και γραφειοκρατικό μόρφωμα πάνω στο κοινωνικό έδαφος που είχε δημιουργήσει η επανάσταση. Ο κριτικός μαρξισμός των σκεπτόμενων ανθρώπων γίνεται στερεότυπα κλισέ, που μαζί με την «λατρεία του αρχηγού» και την θεωρία του «σοσιαλισμού σε μία χώρα», είναι τα διαβατήρια των τυχάρπαστων της εξουσίας που ενδιαφέρονται για την διεύρυνση και σταθεροποίηση των προνομίων τους. Το «παραμορφωμένο εργατικό κράτος», η δυνατότητα πάλης της επαναστατικής γενιάς ενάντια στην γραφειοκρατία θα διαρκέσει 10 χρόνια, από το 1927 ως το 1937. Οι περιπέτειες με τα πρόσωπα να εναντιώνονται τα μεν στα δε, να συμφιλιώνονται κ.λ.π. δεν πρέπει να μας μπερδεύουν. Εκατοντάδες χιλιάδες πρωτεργάτες του 1ου εργατικού κράτους εξαπατούνται, ταπεινώνονται, επαναστατούν απελπισμένα. Ο επαναστατικός-κομματικός πατριωτισμός, οι θυσίες, τα επιτεύγματα του αγώνα (εξάλειψη αναλφαβητισμού, ελεύθερη ένωση των δύο φύλων και διευκόλυνση του διαζυγίου, νομιμοποίηση των εκτρώσεων, χειραφέτηση της γυναίκας με κοινοτικούς παιδικούς σταθμούς, πλυντήρια, μαγειρεία κλπ., πραγματική ανεξιθρησκεία κλπ.), τα οράματα του μέλλοντος κλπ. αλλοίωσαν την αίσθηση της πραγματικότητας σε αποδεδειγμένα κοφτερά μυαλά. Τελικά την αντίσταση της παλιάς επαναστατικής γενιάς χρειάστηκε το λεπίδι του 1936-1938 (οι περιβόητες δίκες της Μόσχας) για να την αφανίσει ολόκληρη. Οι μπολσεβίκοι θανατώθηκαν κατά δεκάδες χιλιάδες, σοβιετικοί πολίτες που αντιδρούσαν κατά εκατομμύρια. Μερικές δεκάδες σύντροφοι του Λένιν και του Τρότσκι, σε μια πράξη υπέρτατης αφοσίωσης στο κόμμα, δέχτηκαν να ατιμαστούν οι ίδιοι πριν στηθούν στο απόσπασμα. Πολλές χιλιάδες άλλοι τουφεκίστηκαν στα υπόγεια. Τα μεγαλύτερα στρατόπεδα συγκέντρωσης της ιστορίας ανέλαβαν την φυσική εξόντωση των υπολοίπων. Ήταν η πιο αιματηρή αντεπανάσταση της Ιστορίας για να προκύψει ένα νεοεμφανιζόμενο καθεστώς ο «κρατικός γραφειοκρατικός καπιταλισμός». Ένα καθεστώς αποτρόπαιο όσο και ο καπιταλισμός στην εποχή του ιμπεριαλισμού, διαμορφωμένο ιστορικά διαφορετικό στην μορφή (κρατική – συλλογική

ιδιοκτησία της γραφειοκρατίας νομικά μη μεταβιβαζόμενη, ανταγωνισμός μεταξύ κοινωνικών σχηματισμών όχι επιχειρήσεων κλπ.) αλλά παραπλήσιο στην ουσία του (εξατομικοποίηση εργατών, αλλοτρίωση από το προϊόν, αποξένωση από κάθε εξουσία στις παραγωγικές σχέσεις και την πολιτική, συσσώρευση για διαρκή αναπαραγωγή, ιμπεριαλισμός κλπ.). Η ΕΣΣΔ επενέβη στον εμφύλιο της Ισπανίας για να πλήξει (με διαφθορά, εκβιασμούς και δολοφονίες) το εργατικό κίνημα που εμπνεόταν από τα δικά της αλλοτινά ιδανικά και αφού τα κατάφερε, υπέγραψε μυστική συμφωνία με το Τρίτο Ράιχ για τον διαμελισμό της Πολωνίας και την επικυριαρχία στις χώρες της Βαλτικής, επέβαλλε, μεταπολεμικά, καθεστώτα «κουίσλιγνκς» της επικυριαρχίας της στην Ανατολική Ευρώπη (όπου την κήρυξη του «σοσιαλισμού» την ακούσανε κάποιο πρωινό από το ραδιόφωνο πηγαίνοντας στην δουλειά), κατέστειλε την Ουγγρική επανάσταση του 1956, επέβαλλε κατοχή στην Τσεχοσλοβακία το 1968, …κλπ. για να καταρρεύσει κάτω από τις αξεδιάλυτες αντιφάσεις της το 1989, εν μέσω χλεύης και πανηγυρισμών για το υποτιθέμενο «τέλος της ιστορίας» των δυτικών ανταγωνιστών της.

ΤΙ ΜΕΝΕΙ;

«Από τους αξέχαστους ενθουσιασμούς του 1917 τι μένει; Πολλοί άνθρωποι της γενιάς μου, κομμουνιστές από την πρώτη στιγμή, τρέφουν μόνο αισθήματα μίσους για την Ρωσική Επανάσταση. Από τους αυτουργούς και μάρτυρες κανείς σχεδόν δεν επέζησε. Το κόμμα του Λένιν και του Τρότσκι τουφεκίστηκε. Τα ντοκουμέντα καταστράφηκαν, κρύφτηκαν ή πλαστογραφήθηκαν. Μια άθλια λογική που μας δαχτυλοδείχνει το μαύρο θέαμα της σταλινικής ΕΣΣΔ, κηρύσσει την χρεοκοπία του μπολσεβικισμού και επομένως του σοσιαλισμού. Είναι μια εύκολη λαθροχειρία στα προβλήματα που κρατούν αιχμάλωτο τον κόσμο και δεν θα τον αφήσουν τόσο σύντομα. Κάθε γεγονός είναι συνάμα οριστικό και μεταβατικό. Το 1819, 30 μόλις χρόνια μετά, η Γαλλική επανάσταση φαινόταν να είναι η πιο ακριβοπληρωμένη ιστορική αποτυχία. Να έχουν πέσει τόσα κεφάλια; Να έχουν γίνει τόσοι πόλεμοι; Για να φτάσουμε σε μια ευτελή παλινόρθωση της μοναρχίας; Και όμως η Γαλλική

επανάσταση γονιμοποίησε τον 19ο αιώνα με την επικράτηση του επιστημονικού πνεύματος και της βιομηχανίας…». Βίκτωρ Σερζ («ανιθαγενής» αναρχικός που στρατεύτηκε στους μπολσεβίκους) επίλογος στο «Έτος 1 της Ρωσικής Επανάστασης», 1947.

Σήμερα, τα αστικά συντάγματα, δικαιώματα, κοινοβούλια, κληρονομιά των αστικών επαναστάσεων, μοιάζουν με βαρίδια αν όχι με φαρσοκωμωδία. Η γκρίζα πραγματικότητα της φτώχειας και της ανημπόριας προβάλλεται απόλυτα μαύρη στο αναπόδραστο του πολέμου και της περιβαλλοντικής καταστροφής που πλησιάζει. Ψάχνοντας διέξοδο από την δυστοπία των πολλών, διδασκόμαστε από όλους τους καταπιεσμένους που τρομοκράτησαν τους εκμεταλλευτές, επιζητώντας να γίνουν κύριοι της ανθρώπινης μοίρας με τις επιτυχίες και τα λάθη τους (για τα οποία δεν αναφερθήκαμε καθόλου). Από τους εξεγερμένους σκλάβους του Σπάρτακου που «στολίσανε» με τα σταυρωμένα κορμιά τους την Αππία οδό, από τους κομμουνάρους του Παρισιού το 1871 που χρειάστηκε πάνω από χρόνος για να εκτελεστούν οι περισσότεροι, από τους επιζώντες των εξεγερμένων της Αθήνας τον Δεκέμβρη του 1944 (τον ανθό μιας ολόκληρης γενιάς) που χρειάστηκε να ασπρίσουν τα μαλλιά τους για να ζήσουν «ελεύθεροι», βλέποντας με αποστροφή τους απόγονους των ταγματαλητών να προκόβουν στην «καλή κοινωνία». Ωστόσο, μέχρι σήμερα, καμία «έφοδος στον ουρανό» δεν είχε τέτοια διάρκεια, έκταση και πιθανότητες επιτυχίας όσο αυτή του κόμματος των Μπολσεβίκων και γι’ αυτό, η Ρωσική Επανάσταση του 1917, χωρίς να καθαγιάζεται, αποτελεί την πιο σύγχρονη και μεγάλη παρακαταθήκη για τους δρόμους που πρέπει να διαβούμε και αυτούς που πρέπει να αποφύγουμε, για την απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά της ανάγκης και την αποτροπή της βαρβαρότητας.

Αντιφασιστική συγκέντρωση την Κυριακή 1 Νοέμβρη στις 18.00 μπροστά στον σταθμό του ΗΣΑΠ, Νέο Ηράκλειο

Ούτε σπιθαμή χώρου στους φασίστες – Ούτε στο Ηράκλειο Ούτε πουθενά

✊ Αντιφασιστική συγκέντρωση την Κυριακή 1 Νοέμβρη στις 18.00 μπροστά στον σταθμό του ΗΣΑΠ, Νέο Ηράκλειο.
Λίγες μόλις ημέρες μετά τις δολοφονικές επιθέσεις στην Ελευσίνα σε βάρος Αντιφασίστα και πρόσφυγα μαθητή έξω από το 6ο Εσπερινό ΓΕΛ Αθηνών, οι φυσικοί αυτουργοί των επιθέσεων (Propatria από κοινού με την Χρυσή Αυγή) καλούν σε συγκέντρωση την Κυριακή 1 Νοέμβρη στην Λ.Ηρακλείου 420 στο Νέο Ηράκλειο.
Ο Αντιφασιστικός Συντονισμός Αθήνας Πειραιά στηρίζει, συμμετέχει και καλεί στην αντιφασιστική συγκέντρωση του Σαββάτου, απέναντι σε αυτή την περαιτέρω προσπάθεια των φασιστών, να διεκδικήσουν θέση στην δημόσιο χώρο, αξιοποιώντας μάλιστα και την πρόσφατη αποφυλάκιση Κασιδιάρη, για να ντυθούν με τον μανδύα της δήθεν «αντισυστημικότητας» και να ξαναβγούν από τις τρύπες τους.
Πίσω από τα ψεύτικα δάκρυα μνήμης που επικαλούνται οι φασίστες με αφορμή τις δράσεις στο Ν. Ηράκλειο, κρύβεται η απόπειρά τους να επανέλθουν στους δρόμους και να δημιουργήσουν ξανά περιοχές άβατα στα πρότυπα του Αγίου Παντελεήμονα ή της Νίκαιας παλιότερα, όπως επιχειρούν με παρόμοιο τρόπο σε μια σειρά από λαϊκές γειτονιές της Αττικής (και ειδικά στα Δ. Προάστια), και όπως ακριβώς δήλωσαν οι νεοναζί δολοφόνοι της Propatria κατά τη διάρκεια της πρόσφατης επίθεσης στην Ελευσίνα.
Στο Νέο Ηράκλειο έχουν σημειωθεί αρκετά περιστατικά επιθέσεων σε μετανάστες και αντιφασίστες/στριες, αναγραφή ναζιστικών συνθημάτων κοκ, με τους φασίστες να προσπαθούν να δηλώσουν μέσα από αυτές, ότι πρόκειται για «γειτονιά τους» και όχι γειτονιά όπου μπορούν να ζουν και να κυκλοφορούν ελεύθερα και δίχως φόβο φασιστικών πογκρόμ, ο λαός, η νεολαία, πρόσφυγες και μετανάστες.

Η τελεσίδικη καταδίκη της ναζιστικής Χρυσής Αυγής, σε δεύτερο βαθμό, επικύρωσε το προφανές, ότι στην πραγματικότητα επρόκειτο για μια φασιστική, παρακρατική, εγκληματική οργάνωση, που αξιοποιώντας την λαϊκή οργή και δυσαρέσκεια, προσπαθούσε να τις αφοπλίσει, στρέφοντάς τες απέναντι στον κόσμο του αγώνα, τους αδύναμους, τους πρόσφυγες και τις μετανάστριες. Έδειξε όμως και τα όρια της αντιφασιστικής νίκης μέσα από τα αστικά δικαστήρια, καθώς έγινε τελικά προφανές, ειδικά μετά την αποφυλάκιση Κασιδιάρη και την επιστροφή του στην πολιτική ζωή, ότι οι ποινές που επιβλήθηκαν ήταν προσχηματικές, όπως ακριβώς θα αναλογούσε σε κάθε πιστό συνεργάτη του κράτους και του συστήματος, όπως ήταν η Χ.Α. και οι φασίστες διαχρονικά.
Αποτελεί κεντρικό καθήκον του αντιφασιστικού κινήματος να μην μείνει περιοχή έρμαιο στο φασιστικό δηλητήριο και τα δολοφονικά σχέδια κάθε φασιστικών ομάδων, είτε αυτά λέγονται «Χρυσή Αυγή» που δολοφόνησε τον Π. Φύσσα και τον Σ. Λουκμάν, είτε λέγονται «Propatria» που μαχαιρώνει αντιφασίστες μέρα μεσημέρι κάτω από το σπίτι τους, είτε είναι εντελώς ανώνυμα, σαν τους θρασύδειλους που επιτέθηκαν στον πρόσφυγα μαθητή.
Το αντιφασιστικό κίνημα θα αποτελέσει τοίχο απέναντι σε κάθε απόπειρα φασιστικής επανεμφάνισης και, σαν οργανικό κομμάτι του νεολαιίστικου και ευρύτερα εργατικού κινήματος, θα κάνει πράξη μέσα από τον πολύμορφο αγώνα του, το σύνθημα:
ΟΥΤΕ ΣΠΙΘΑΜΗ ΧΩΡΟΥ ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΠΙΣΩ ΣΤΙΣ ΤΡΥΠΕΣ ΤΟΥΣ
Αντιφασιστικός Συντονισμός Αθήνας – Πειραιά

Ανακοίνωση για τη συμμετοχή και τα αποτελέσματα των ηλεκτρονικών εκλογών και της

διοίκησης

ΘΕΛΟΥΜΕ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΑ ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΕΣ & ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ

ΟΧΙ ΝΑ ΣΕΡΝΟΝΤΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ & ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Πανηγυρίζουν οι περισσότερες παρατάξεις για την συμμετοχή των εργαζομένων του ΕΦΚΑ και τα αποτελέσματα στις ηλεκτρονικές εκλογές που διοργανώθηκαν με εντολή της Διοίκησης του Φορέα. **Δεν καταλαβαίνουν ότι αυτή η πειθάρχηση στους αντεργατικούς νόμους της Νέας Δημοκρατίας αποδυναμώνει περαιτέρω τα συνδικάτα; Ή δεν τους νοιάζει;**

Στις εκλογές που γίνονται δια ζώσης στα συνδικάτα, οι εργαζόμενοι πηγαίνουν να ψηφίσουν και συναντούν και συναναστρέφονται με άλλους συναδέλφους, που αυτό από μόνο του είναι σημαντικό. Ανταλλάσουμε απόψεις για την κατάσταση που βιώνουμε, αντιλαμβανόμαστε τα κοινά προβλήματα που υπάρχουν στους περισσότερους χώρους, συνειδητοποιούμε πως είμαστε πολλοί\πολλές και έχουμε τη δυνατότητα να αλλάξουμε την κατάσταση. Επίσης μπούμε να ενημερωθούμε για διάφορα θέματα, να μεταφέρουμε τα παράπονα μας στα συνδικάτα και τις παρατάξεις. Και τέλος να αποφασίσουμε ελεύθερα και πραγματικά μυστικά τι θα ψηφίσουμε. Όπως και να έχει, και πέρα από διαφοροποιήσεις, παράγεται εκείνη τη στιγμή η συλλογικότητα των εργαζομένων του ΕΦΚΑ

Με τις κυβερνητικές διατάξεις για την υποχρέωση χρήσης των ηλεκτρονικών μέσων στη λειτουργία των συνδικάτων, επιδιώκουν να αλλοιώσουν τις δημοκρατικές και συλλογικές διαδικασίες. Αν επεκταθούν οι ηλεκτρονικές εκλογές, και προχωρήσουμε στο επόμενο βήμα που είναι οι ηλεκτρονικές συνελεύσεις, τότε τα συνδικάτα θα έχουν έναν εντελώς διακοσμητικό ρόλο. Ήδη οι δια ζώσης συνελεύσεις τώρα στα πιο πολλά συνδικάτα γίνονται μία φορά τα τρία χρόνια, ενώ οι περιοδείες έχουν σχεδόν εκλείψει από τις περισσότερες παρατάξεις.

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟ ΠΛΗΚΤΡΟΛΟΓΙΟ ΔΕΝ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ

Οι ηλεκτρονικές εκλογές δεν αποτελούν βήμα ενίσχυσης του συνδικαλιστικού κινήματος. Αντίθετα, αποδυναμώνουν ακόμη περισσότερο τα συνδικάτα, απομακρύνοντας τη συλλογική δράση από τους χώρους δουλειάς, τις ζωντανές διαδικασίες, τη συζήτηση και τον αγώνα.

Τα συνδικάτα δεν είναι απλώς μηχανισμοί καταμέτρησης ψήφων και ανάδειξης αντιπροσώπων. Είναι χώροι συλλογικής οργάνωσης, συζήτησης, αντιπαράθεσης, αλληλεγγύης και αγώνα. Είναι η ζωντανή παρουσία των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς, οι συνελεύσεις, οι διεκδικήσεις, οι απεργίες και οι κινητοποιήσεις.

Οι ηλεκτρονικές διαδικασίες ενισχύουν την απομάκρυνση των εργαζομένων από αυτές τις συλλογικές λειτουργίες. Περιορίζουν την εκλογική συμμετοχή σε μια ατομική, απομονωμένη ενέργεια, χωρίς την άμεση επαφή, την ανταλλαγή απόψεων και τη ζωντανή συζήτηση που μπορούν να αναπτύξουν τη συλλογική συνείδηση και δράση.

Παράλληλα, δημιουργούν εύλογα ερωτήματα για τη διαφάνεια και την εμπιστοσύνη στη διαδικασία, όταν ο έλεγχος των εκλογών γίνεται από εταιρίες και κυβερνητικούς παράγοντες και δεν υπάρχουν επαρκείς εγγυήσεις και ουσιαστική συμμετοχή από τα συνδικάτα.

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε τους\τις εργαζόμενους\ες που απείχαν με κριτική σκέψη από τις ηλεκτρονικές εκλογές. Το ποσοστό της αποχής ήταν 40%, ενώ στις δια ζώσης εκλογές είναι συνήθως 15-25%!

Εμείς σαν παράταξη θα συνεχίσουμε τον αγώνα κατά των ηλεκτρονικών διαδικασιών με νέα αποχή στις επερχόμενες εκλογές για τους αιρετούς στα Υπηρεσιακά Συμβούλια του ΕΦΚΑ.

Συνδικάτα δυνατά σημαίνει εργαζόμενοι ενεργοί, οργανωμένοι και αποφασισμένοι να διεκδικήσουν συλλογικά τα δικαιώματά τους!

Προκήρυξη 24ωρης απεργίας στις 30 Οκτώβρη στα λιμάνια ΠΕΙΡΑΙΑ, ΡΑΦΗΝΑΣ, ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ, ΠΑΤΡΑΣ, ΛΑΥΡΙΟΥ, ΡΙΟΥ – ΑΝΤΙΡΡΙΟΥ και ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑΣ

Έναρξη 00:01 μμ. και λήξη 24:00 μμ.

Συνάδελφοι,

Σε συνέχεια της ανακοίνωσης του Διοικητικού Συμβουλίου της ΠΕΝΕΝ, η πρόσφατη Γενική Συνέλευση των μελών μας επικύρωσε ομόφωνα την απόφαση του Δ.Σ. για κάθοδο σε 24ωρη απεργία την ανωτέρω ημερομηνία.

Η απεργία αυτή έχει σημαντική και ξεχωριστή σημασία για όλους τους Ναυτεργάτες αφού το κεντρικό πρόβλημα που αναδεικνύεται σε αυτή είναι η κλιμάκωση των ιμπεριαλιστικών πολεμικών συγκρούσεων σε Ρωσία, Ουκρανία, στη Μέση Ανατολή και στην Ερυθρά Θάλασσα, στις οποίες οι Ναυτεργάτες έχουν ως τώρα πολλές, εκατοντάδες θύματα, νεκρούς και βαριά τραυματισμένους.

Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι στις 21 ημέρες του Οκτώβρη έχουν σημειωθεί στον Περσικό Κόλπο 28 επιθέσεις σε πλοία, που αποτελεί ρεκόρ από την έναρξη του πολέμου που εξαπέλυσαν ΗΠΑ και Ισραήλ κατά του Ιράν.

Στη Μαύρη Θάλασσα έχουν επιβεβαιωθεί 570 επιθέσεις με 40 νεκρούς ναυτικούς και εκατοντάδες τραυματίες.

Αυτές οι πολεμικές συγκρούσεις που γίνονται στο έδαφος των αντιμαχόμενων δυνάμεων υπηρετούν τα στρατιωτικά γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα τους και σε συνδυασμό με την κλιμάκωση των εξοπλισμών έχουν οδηγήσει τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα σε δεινή οικονομική και κοινωνική θέση. Στο όνομα των πολεμικών συγκρούσεων έχει επιβληθεί σε ολόκληρη την Ευρώπη και στη χώρα μας μια σκληρή και αντικοινωνική πολιτική λιτότητας, φορολεηλασίας, κοινωνικών περικοπών που καταβροχθίζουν τα εργατικά και λαϊκά εισοδήματα με την ακρίβεια και τον πληθωρισμό να βρίσκονται στα ύψη.

Η κατάσταση αυτή εκφράζεται με τον ίδιο έντονο τρόπο και στους Ναυτεργάτες, οι οποίοι μετρούν απώλειες στο εισόδημα τους, αφού με τη διετή ΣΣΕ που έχει υπογραφεί από το πρώτο έτος εξανεμίστηκαν οι πενιχρές αυξήσεις στους μισθούς τους και ταυτόχρονα είναι καθημερινά αντιμέτωποι με την εφοπλιστική παραβατικότητα, με υπερεργασία, εντατικοποίηση της δουλειάς, τις κλεμμένες υπερωρίες και τη γενικότερη φαλκίδευση των δικαιωμάτων τους.

Ο ΓΓ και η πλειοψηφία της ΠΝΟ και αυτή τη φορά έδειξαν το εχθρικό και απαίσιο προσωπείο τους και συντάχθηκαν με την κυβερνητική πολιτική, των εφοπλιστών , απέχοντας από μια σημαντική απεργιακή κινητοποίηση που έχει στο προσκήνιο την εμπλοκή της χώρας μας και της αρμάδας των εφοπλιστών στους πολέμους.

Σε αυτές τις συνθήκες ο αντιπολεμικός, ο αντιιμπεριαλιστικός και διεθνιστικός χαρακτήρας της απεργίας που γίνεται σε πολλά λιμάνια σε όλο τον κόσμοκαι πρωτοστατούν λιμενεργάτες, ναυτεργάτες και άλλοι εργαζόμενοι στα λιμάνια, αποκτά τεράστια σημασία για όλους εμάς που αποτελούμε την -κινητήρια δύναμη, που κινούμε τα καράβια και λειτουργούμε τα λιμάνια μαζί με όλες τις παρεμφερείς δραστηριότητές τους.

Απαιτούμε και διεκδικούμε:

-Το σταμάτημα των πολεμικών συγκρούσεων με θύματα τους λαούς.

-Καμία εμπλοκή της χώρας μας στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ της ελληνικής αστικής τάξης και του πολιτικού της προσωπικού στους πολεμικούς και οικονομικούς ανταγωνισμούς.

-Όχι στην μετατροπή των λιμανιών μας σε ορμητήριο των πολεμικών συγκρούσεων.

-Να κλείσουν οι ξένες στρατιωτικές αμερικανονατοϊκές βάσεις στην Ελλάδα.

– Κανένας Ναυτεργάτης και κανένα πλοίο στις εμπόλεμες περιοχές για τα κέρδη των εφοπλιστών.

-Να καταργηθεί το σύμφωνο της στρατηγικήςσυμμαχίας Ελλάδας-Ισραήλ.

-Να σταματήσουν οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί που φουντώνουν τις πολεμικές συγκρούσεις και αφαιρούν κοινωνικούς πόρους από την υγεία, την παιδεία και την κοινωνική πρόνοια.

-Λεφτά και αυξήσεις στους εργαζόμενους και στους συνταξιούχους.

-Να καταργηθεί ο ΦΠΑ στην ενέργεια, στα λαϊκά καταναλωτικά αγαθά, στις υπηρεσίες.

-Κάτω η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων.

-Δημόσια λιμάνια σε όφελος των εργαζομένων και της τοπικής κοινωνίας.

-Διασφάλιση των δικαιωμάτων των Ναυτεργατών στη ναυτική εργασία, στην ασφάλεια, την υγεία και την κοινωνική ασφάλιση.

-Λευτεριά και ανεξάρτητο κράτος η Παλαιστίνη.

Η διοίκηση της ΠΕΝΕΝ καλεί στην παμπειραϊκήαπεργιακή Συγκέντρωση που διοργανώνει με άλλα Εργατικά Σωματεία στις 10:00 π.μ. στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά.

Η προσυγκέντρωση της ΠΕΝΕΝ θα γίνει στην ΑγίαΤριάδα (απέναντι

από το ΝΑΤ) στις 9:15 π.μ.

θα ακολουθήσει νεότερη ανακοίνωση για αντίστοιχεςσυγκεντρώσεις και σε άλλα λιμάνια.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ

24ωρη απεργία στις 15 Νοέμβρη με προοπτική κλιμάκωσης

Ωκεανογραφικό «ΑΙΓΑΙΟ»

24ωρη απεργία στις 15 Νοέμβρη με προοπτική κλιμάκωσης.

Κανένας ναυτεργάτης σε κίνδυνο για τις μπίζνες με το κράτος-τρομοκράτη το Ισραήλ.

Η πρόσφατη γενική συνέλευση της ΠΕΝΕΝ υιοθέτησε ομόφωνα την απόφαση της διοίκησης για κήρυξη 24ωρης απεργίας με προοπτική κλιμάκωσης στο Ωκεανογραφικό ‘’ΑΙΓΑΙΟ’’ με αφορμή τη συμφωνία του ΕΛΚΕΘΕ με ιδιώτη επιχειρηματία για την αποστολή του πλοίου σε πολυήμερο ταξίδι στο Ισραήλ και στην ευρύτερη περιοχή.

Το Ισραήλ βρίσκεται εδώ και μήνες σε πολεμική σύγκρουση την οποία έχει προκαλέσει με τον σύμμαχό του, Τραμπ εξαπολύοντας εγκληματικές επιθέσεις σε γειτονικές χώρες, στην Παλαιστίνη, το Λίβανο, τη Συρία, το Ιράν, το Ιράκ, ακόμη και στην Υεμένη.

Η πολεμική ανάφλεξη που προκάλεσε είχε ως αντίποινα στον πόλεμο με το Ιράν, (που βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση), να δεχθεί βαρύτατα πυραυλικά πλήγματα, μεταξύ των οποίων σε λιμενικές εγκαταστάσεις και στη θάλασσα.

Ο εγκληματίας πολέμου Νετανιάχου συνεχίζει όλο αυτό το διάστημα της εκεχειρίας, τη σφαγή στη Γάζα και στη Δυτική Όχθη, με την ελληνική κυβέρνηση να σιωπά για τις δολοφονίες κατά του παλαιστινιακού λαού και να διατηρεί ανέπαφη τη στρατηγική συμμαχία με το Ισραήλ.

Το Ισραήλ αποτελεί σήμερα την πιο επικίνδυνη χώρα του κόσμου, όπως και η θαλάσσια ζώνη του.

Υπό αυτές τις συνθήκες, θεωρούμε ανεπίτρεπτη τη συμφωνία που έκλεισε το ΕΛΚΕΘΕ, ερήμην του πληρώματος του πλοίου και του επιστημονικού προσωπικού.

Πρόκειται για επικίνδυνη και θανάσιμη συμφωνία που θέτει σε άμεσο κίνδυνο το ανθρώπινο δυναμικό και αποσκοπεί αποκλειστικά και μόνο στα κέρδη των εμπλεκόμενων δυνάμεων.

Οι ναυτεργάτες δεν έχουν κανένα λόγο να εμπλακούν οι ίδιοι σε περιπέτειες και κινδύνους για τις μπίζνες που σχεδιάζουν για αυτούς χωρίς αυτούς.

Η ΠΕΝΕΝ διακηρύσσει δημόσια ότι πρέπει εδώ και τώρα με ευθύνη του ΕΛΚΕΘΕ δημόσια να ανακοινωθεί η ματαίωση αυτής της αποστολής του πλοίου.

Η ΠΕΝΕΝ καλύπτει με την απόφασή της απόλυτα τα μέλη της στην άρνησή τους να πραγματοποιήσουν αυτήν την αποστολή.

Η ευθύνη στο εξής ανήκει στην κυβέρνηση, τα αρμόδια Υπουργεία και το ΕΛΚΕΘΕ, που μπροστά τους έχουν μόνο μία επιλογή, την ακύρωση της συμφωνίας και τη ματαίωση του ταξιδιού.

Έναρξη απεργίας 00:01 έως 24:00 με προοπτική κλιμάκωσης στις 15 Νοέμβρη 2026.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ

Μότορ-Όιλ: Οι νεκροί μας δεν είναι αόρατοι

Ο τραγικός χαμός του 43χρονου Robert Cakaj και του 50χρονου Dorian Hysa στη Motor Oil και οι τραυματίες εργάτες στη δεύτερη μέσα σε λίγες μέρες έκρηξη, φέρνουν ξανά στο προσκήνιο την πραγματικότητα που βιώνουν καθημερινά οι εργαζόμενοι/ες, ιδιαίτερα όσοι/ες προέρχονται από μεταναστευτικές κοινότητες και απασχολούνται στους πιο επικίνδυνους τομείς της παραγωγής. Δεν μιλάμε για απλούς αριθμούς σε μια λίστα εργατικών δυστυχημάτων, αλλά για ανθρώπους που πάλευαν για το μεροκάματο κάτω από σκληρές συνθήκες, αντιμέτωποι με την εντατικοποίηση της εργασίας και την ανεπαρκή προστασία της ζωής τους.

Και εδώ φαίνεται πως, για τα εγχώρια ΜΜΕ, η εθνικότητα δεν πουλάει όταν ο μετανάστης/στρια είναι το θύμα. Όταν όμως κατηγορείται για κάποιο έγκλημα, μετατρέπεται σε κεντρικό στοιχείο της είδησης. Γίνεται τίτλος σε ειδησεογραφικά sites και στα social media, αναπαράγεται στα τηλεοπτικά πάνελ και χρησιμοποιείται για να καλλιεργήσει φόβο απέναντι σε ολόκληρες κοινότητες. Η ατομική πράξη παρουσιάζεται σαν να αποτελεί απόδειξη για μια ολόκληρη κοινότητα. Ο άνθρωπος παύει να είναι απλώς ένας ύποπτος ή ένας κατηγορούμενος και γίνεται ο «ξένος», ο επικίνδυνος, ο εισβολέας, το πρόσωπο πάνω στο οποίο φορτώνονται κοινωνικοί φόβοι και πολιτικές σκοπιμότητες.

Όταν, όμως, ο ίδιος άνθρωπος βρίσκεται στη θέση του θύματος και χάνει τη ζωή του στη δουλειά, η εθνικότητα και το όνομά του υποβαθμίζονται σε ασήμαντες λεπτομέρειες. Υπάρχει ορατότητα όταν μπορεί να παρουσιαστεί ως απειλή, αλλά αορατότητα όταν η ιστορία του φέρνει στο προσκήνιο την εργασιακή εκμετάλλευση και τις ευθύνες της εργοδοσίας.

Αυτή η αντίφαση δεν είναι αθώα ούτε κάτι καινούργιο. Από τη δεκαετία του ’90 μέχρι σήμερα, η ανάπτυξη της Ελλάδας έχει και μια άλλη ιστορία, γραμμένη με τον ιδρώτα και το αίμα των μεταναστών/τριών που ζούσαν και ζουν στις πόλεις και τα χωριά της. Αλβανοί μετανάστες έχασαν τη ζωή τους σε οικοδομές, ενώ στα εργοτάξια των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 καταγράφηκαν επίσης πολλαπλά θανατηφόρα εργατικά δυστυχήματα. Η ίδια ιστορία συνεχίζεται στα χωράφια της Μανωλάδας, όπου το 2013 εργάτες από το Μπαγκλαντές δέχτηκαν πυροβολισμούς επειδή διεκδίκησαν τα δεδουλευμένα τους, με τη νεκρή καθαρίστρια στη Σαντορίνη το 2025, με τον σοβαρό τραυματισμό της εργάτριας σε εργοστάσιο φρούτων στο Κιάτο πριν λίγους μήνες, στα σημερινά εργοτάξια του Ελληνικού, εκεί όπου η περιβόητη «Αθηναϊκή Ριβιέρα» χτίζεται στο όνομα της ανάπτυξης και της πολυτελούς “αξιοποίησης” δημόσιας γης για λίγους και άλλες τόσες ιστορίες που έμειναν στην αφάνεια , μέχρι στο τώρα και τον εκ νέου σοβαρό τραυματισμό 4 εργαζομένων ξανά στην Motor Oil. Περνάνε τα χρόνια, αλλάζουν τα έργα, αλλάζουν οι επενδυτές και οι υποσχέσεις, όμως οι εργαζόμενοι εξακολουθούν να πληρώνουν με τη ζωή τους το τίμημα μιας “ανάπτυξης” που δεν έχει ως προτεραιότητα τις ζωές τους.

Δεν χρειάζεται να υποθέσουμε ότι κάθε δημοσιογράφος ή κάθε μέσο λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο για να αναγνωρίσουμε το πολιτικό αποτέλεσμα αυτής της επιλεκτικής προβολής. Όταν η εθνικότητα αναδεικνύεται μόνο όταν εξυπηρετεί την κατασκευή ενός εχθρού, η ενημέρωση δεν περιγράφει απλώς την πραγματικότητα, αλλά συμβάλλει ενεργά στη διαμόρφωσή της.

Έτσι, ο μετανάστης/στρια εμφανίζεται ευκολότερα ως απειλή παρά ως άνθρωπος που εργάζεται, δημιουργεί, διεκδικεί και μπορεί να χάσει τη ζωή του/της στον χώρο εργασίας. Το ίδιο σύστημα που τον παρουσιάζει ως φόβητρο τον χρειάζεται ως φθηνό και ευέλικτο

εργατικό δυναμικό, χωρίς να ενδιαφέρεται για τις συνθήκες μέσα στις οποίες ζει και εργάζεται.

Δεν πρόκειται, λοιπόν, μόνο για το αν ένα δελτίο ειδήσεων, ένα άρθρο ή μια ανάρτηση αναφέρει ένα όνομα ή εθνικότητα. Πρόκειται για το ποιος/α δικαιούται να έχει ιστορία, να αναγνωρίζεται ως πρόσωπο και να διεκδικεί δικαιοσύνη. Αναρωτήθηκε ποτέ κανείς πώς δικαιώνονται αυτοί οι άνθρωποι, πώς πενθούνται οι νεκροί τους και αν οι οικογένειές τους μαθαίνουν τελικά την αλήθεια για τις συνθήκες του θανάτου τους; Για πολλούς μετανάστες/στριες, η αναζήτηση δικαιοσύνης γίνεται ακατόρθωτη εξαιτίας της έλλειψης εγγράφων, του φόβου απέναντι στις αρχές ή της απόστασης από τις οικογένειές τους, που συχνά βρίσκονται εκατοντάδες, ακόμα και χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Πίσω από έναν νεκρό εργάτη/τρια μπορεί να μένουν άνθρωποι χωρίς απαντήσεις, χωρίς ουσιαστική στήριξη και χωρίς τη βεβαιότητα ότι κάποιος θα λογοδοτήσει. Πώς διεκδικείς το δίκιο σου όταν δεν γνωρίζεις τη γλώσσα, δεν έχεις πρόσβαση στις απαραίτητες διαδικασίες ή φοβάσαι ακόμη και να καταγγείλεις όσα συνέβησαν γιατί μπορεί να σε απελάσουν; Σε ένα σύστημα που επί δεκαετίες εκμεταλλεύεται την εργασία των μεταναστών/στριών, αλλά αφήνει τις ζωές τους εκτεθειμένες στην ανισότητα, τη μισαλλοδοξία και τον ρατσισμό, η δικαιοσύνη παραμένει ανύπαρκτη!

Η σιωπή γύρω από τους νεκρούς εργάτες/τριες, ντόπιους/ες και μετανάστες/στριες, δεν είναι απλώς μια παράλειψη. Είναι ένας τρόπος να μένουν στο απυρόβλητο οι συνθήκες που γεννούν τέτοιες τραγωδίες. Όταν ο θάνατος στη δουλειά παρουσιάζεται ως ένα μεμονωμένο περιστατικό, αποκομμένο από την εντατικοποίηση της εργασίας, την εργοδοτική αυθαιρεσία και την υποβάθμιση της ασφάλειας, η ευθύνη εξαφανίζεται πίσω από τη λέξη «δυστύχημα». Η προστασία της ζωής υποτάσσεται στην κερδοφορία και οι εργαζόμενοι/ες καλούνται να θυσιάζουν το σώμα τους, ακόμη και την ίδια τους τη ζωή, στον βωμό του κέρδους.

Οι νεκροί μετανάστες/στριες δεν είναι αριθμοί στις στατιστικές ούτε παράπλευρες απώλειες της ανάπτυξης. Έχουν ονόματα, παιδιά, γονείς, αδελφούς, αδελφές, συγγενείς και ανθρώπους που τους περιμένουν. Έχουν ιστορίες, ρίζες και πατρίδες. Δεν θα

επιτρέψουμε να γίνονται άνθρωποι χωρίς πρόσωπο, ούτε να μετατρέπονται σε εργαλεία της προπαγάνδας των ΜΜΕ και της ακροδεξιάς, που θυμούνται την εθνικότητά τους μόνο όταν χρειάζεται να κατασκευάσουν έναν εχθρό.

Οι ζωές μας δεν είναι αναλώσιμες, οι νεκροί μας δεν είναι αόρατοι και η αξιοπρέπειά μας δεν χωράει στα σύνορά τους.

A.N

Λευτεριά στον Ακίφ Καν!

Στην Ελλάδα, όταν είσαι μετανάστης/ρια, το κράτος συνωμοτεί για να σε περιθωριοποιήσει, να σε καταστείλει, να σου πει ότι η φυσική σου θέση είναι σε ένα κελί.

Αυτή την αντιμετώπιση δέχτηκε ο σύντροφός μας, Ακίφ Καν, όταν το βράδυ της Τετάρτης 21/10 ιδιοκτήτρια μίνι μάρκετ στον Άγιο Παντελεήμονα απαίτησε να της μιλήσει στα ελληνικά και όχι στα αγγλικά. Ενώ ο Ακίφ προσπαθούσε να της εξηγήσει ότι το μόνο που ήθελε ήταν να αγοράσει κάτι για να φάει και να φύγει, φίλος της ιδιοκτήτριας, τον χτύπησε, του έριξε σπρέι πιπεριού και τον ακινητοποίησε καλώντας την αστυνομία. Ο Ακίφ κατέληξε κρατούμενος στο ΑΤ Αγ. Παντελεήμονα αντιμέτωπος με την ανυπόστατη κατηγορία για ληστεία για τον οποίο τον κατηγορεί η ιδιοκτήτρια του μίνι μάρκετ.

Ο ίδιος καταγγέλλει και ξυλοδαρμό από τους αστυνομικούς κατά την μεταφορά του από το ΑΤ Αγ. Παντελεήμονα στο ΑΤ. Κυψέλης το βράδυ της Τετάρτης 21/10/2026.

Ο Ακίφ Καν είναι εξέχον μέλος της εθνικής κοινότητας του Κασμίρ, πρωτοστάτης των αγώνων για τα δικαιώματα όλων των μεταναστών στην Ελλάδα, άνθρωπος με ακέραιο χαρακτήρα, για τον

οποίο το κράτος επιφυλάσσει σταθερά μόνο καταστολή και περιορισμό δικαιωμάτων.

Από θύμα επίθεσης ακροδεξιού όχλου το 2023, θύμα παράνομης κράτησης στο κέντρο κράτησης Αμυγδαλέζας για μήνες, η πραγματικότητα του Ακίφ είναι ενδεικτική της πραγματικότητας που βιώνουν όλοι οι μετανάστες/ριες ερχόμενοι/ες να ζήσουν και να δουλέψουν στην Ελλάδα.

Το ρατσιστικό μίσος της διπλανής πόρτας ρίχνει τον κρατικό μηχανισμό στο κατόπι πλάτες των ανθρώπων που προσπαθούν να κάνουν τα βασικά, να ζήσουν και να κυκλοφορήσουν στην πόλη που μένουν. Έναν κρατικό μηχανισμό που είναι φτιαγμένος για να αντιμετωπίζει τους μετανάστες ως κοινωνικούς παρίες ως ανθρώπινα υποζύγια, που δεν τους μένει παρά να δουλεύουν χωρίς δικαιώματα για τα λιγότερα χρήματα στις χειρότερες συνθήκες.

Οι ζωές των μεταναστών/τριών μετράνε! Είναι χρέος της εργατικής τάξης να προστατέψει τον εαυτό της, να σταθεί απέναντι σε τέτοιες ρατσιστικές συμπεριφορές, να παλέψει για τα δικαιώματα των μεταναστών/τριών σε αξιοπρεπή ζωή και εργασία.

Να πέσουν οι ψευδείς κατηγορίες!

Αθώωση και αποφυλάκιση του Ακίφ Καν!

Όλες/οι στα Δικαστήρια Ευελπίδων την Δευτέρα 26/10 στις 12:00.

ΟΚΔΕ Σπάρτακος

Αντιφασιστική Εκδήλωση και

Συναυλία το Σάββατο 24 Οκτώβρη και πορεία την Κυριακή 1 Νοέμβρη

• Αντιφασιστική Εκδήλωση και Συναυλία το Σάββατο 24 Οκτώβρη (18.00), πλατεία ΗΣΑΠ Ν. Ηρακλείου.
• Αντιφασιστική Συγκέντρωση και Πορεία την Κυριακή 1 Νοέμβρη (18.00), πλατεία ΗΣΑΠ Ν. Ηρακλείου.

Καμία σπιθαμή χώρου στους ναζί!

Κάθε χρόνο την 1η Νοέμβρη φασιστικές γκρούπες προσπαθούν να στήσουν ναζιστική «φιέστα» στο Ηράκλειο, για να διαχύσουν το ρατσιστικό τους δηλητήριο και να προβούν σε επιθέσεις σε κόσμο της γειτονιάς. Το μαχαίρωμα του αντιφασίστα στην Ελευσίνα από δύο μέλη της ναζιστικής οργάνωσης έρχεται σε συνέχεια της προσπάθειας του συστήματος να ρίξει στα «μαλακά» τους μαχαιροβγάλτες της Χρυσής Αυγής. Μετά και την περσινή αποφυλάκιση του Μιχαλολιάκου προστέθηκε κι αυτή του Κασιδιάρη. Ήδη οι νεοναζί υποστηρικτές τους εμφανίζονται ξανά στα σχολεία και την γειτονιά του Ηρακλείου, γράφοντας τα γνωστά εμετικά συνθήματα και σβάστικες. Η συστηματική επανεμφάνιση υποδηλώνει πως διεκδικούν ξανά χώρο και πολιτικό πεδίο. Γι αυτό καλούμε σε επαγρύπνηση και αγωνιστική ετοιμότητα σε κάθε πεδίο. Εργαζόμενοι και νεολαία του Ηρακλείου δεν θα τους αφήσουμε σπιθαμή γης ούτε φέτος.

ΣΑΒΒΑΤΟ 24/10 18:00
ΘΕΑΤΡΑΚΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΗΣΑΠ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΘΕΜΑ:

Η ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ

Παρεμβαίνουν:
Κ. Παπαδάκης (πολιτική αγωγή στη δίκη της Χρυσής Αυγής)
Γ. Ράγκος (Δημοτική Κίνηση Κόκκινη Ρωγμή)
Β. Βασιλάτου (Μέλος Δ.Σ. ΟΛΜΕ)

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑ:
HIGHJAK
Drapetis
Grimm
Epanastatis Psyxis
Zarquon
Purified Wisdom

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑ
1/11/2026 - 18:00
ΠΛΑΤΕΙΑ ΗΣΑΠ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Οργανώσεις της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και Συλλογικότητες

Μαθητικές κινητοποιήσεις στη Γαλλία

Του Ελισαίου Φάκαρου

Η γαλλική οικονομία εδώ και καιρό βρίσκεται σε ύφεση με έλλειμμα που ξεπερνά το 5%,πολύ πάνω δηλαδή από το 3% που ορίζουν οι κανόνες της ΕΕ. Η αντίφαση είναι ότι η Γαλλία πρωτοστατεί στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς, έχοντας αποφασίσει από τον προηγούμενο Μάη ότι το 2027 θα φτάσουν τα 64 δισ. ευρώ, διπλάσιες σε σχέση με πριν δέκα χρόνια, ενώ μέχρι το 2030 θα δαπανήσει 436 δις ευρώ. Σε αυτό το πλαίσιο ο προϋπολογισμός για το 2027 που θα εισηγηθεί η μειοψηφική κυβέρνηση του Σεμπαστιέν Λεκορνί προβλέπει περικοπές 54 δισ. ευρώ από κοινωνικές δαπάνες. Με τον πληθωρισμό να βρίσκεται στο 3,1% ,τις αυξήσεις στα καύσιμα να φτάνουν στο 44.1% στο ντίζελ και το 25,7% στη βενζίνη και το 21,3% στην ενέργεια συνολικά, τα σχέδιά για μια νέα δημοσιονομική εξυγίανση έχουν σημάνει συναγερμό στους Γάλλους εργαζόμενους.

Σε αυτό το υπόβαθρο είναι που αναπτύσσονται οι μαθητικές κινητοποιήσεις αυτό το διάστημα.

Τα κοινά προβλήματα των μαθητών είναι η υποχρηματοδότηση, η εντατικοποίηση και οι πολλές ώρες μαθημάτων που φτάνουν μεχρι τις 5 το απόγευμα, ο υπερπληθυσμός των τμημάτων με 35 μαθητές, οι ελλείψεις καθηγητών, η κακή κατάσταση των κτιρίων με αποκορύφωμα τις συνθήκες κατά τον πρόσφατο καύσωνα, η υποβάθμιση της παρεχόμενης εκπαίδευσης , η έλλειψη προοπτικών μετά το λύκειο και η πλατφόρμα Parcoursup, μέσω της οποίας περιορίζεται η πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση με μεροληπτικά – ταξικά κριτήρια.

Να σημειωθεί ότι στην Γαλλία υπάρχουν τα μαθητικά συνδικάτα και η (πολύ περιορισμένη) συμμετοχή των μαθητών λυκείου στην διοίκηση των σχολείων. Αυτοί οι θεσμοί είναι που επιτρέπουν την συλλογική μνήμη στο γαλλικό μαθητικό κίνημα, το οποίο έχει δώσει πολλούς αγώνες και έχει καταφέρει μεγάλες νίκες. Αυτό που συνέβαινε πάντα στις νεανικές εξεγέρσεις ήταν τα λύκεια των μεγάλων πόλεων να παίρνουν την σκυτάλη από τις κινητοποιήσεις των πανεπιστημίων και να ξεσηκώνουν στην συνέχεια τα σχολεία της υπόλοιπης χώρας με την καθοδήγηση των συνδικάτων. Τώρα όμως η σπίθα άναψε από το ταπεινό προάστιο του Παρισιού Σεντ Ντενι ,ιστορικό προπύργιο της αριστεράς, με κυρίαρχο πληθυσμό αφρικανικής και αραβικής καταγωγής. Οι μαθητές κινητοποιήθηκαν με αφορμή μια απεργία εκπαιδευτικών για την υποστελέχωση των σχολείων. Στην συνέχεια χωρίς καμία οργάνωση οι μαθητές και οι μαθήτριες προχώρησαν σε αποκλεισμούς σε πάνω από 1000 λύκεια και σε καθημερινές συγκεντρώσεις και πορείες σε όλες τις πόλεις της Γαλλίας με αποκορύφωμα την 6η Οκτώβρη, όπου και με την συμμετοχή εκπαιδευτικών και άλλων εργατικών σωματείων κατέβηκαν στους δρόμους πάνω από 450.000 άνθρωποι, σε όλη την Γαλλία.

Οι μορφές δράσεις είναι οι αποκλεισμοί και όχι οι καταλήψεις γιατί είναι πλέον αδύνατο λόγω της βάρβαρης αστυνομικής καταστολής, όπως αδύνατο είναι να υπάρχουν συνελεύσεις μαθητών μέσα στα λύκεια. Οι ειρηνικές συγκεντρώσεις μετατρέπονται σε συγκρούσεις με ευθύνη της αστυνομίας και επιλογή της κυβέρνησης που θεώρησε ότι θα μπορούσε με τη βάρβαρη καταστολή να σταματήσει την οργή των μαθητών. Μέχρι στιγμής υπάρχουν 6000 συλλήψεις με 1800 διώξεις , δεκάδες τραυματίες, ένα παιδί με ακρωτηριασμένο χέρι από κρότου λάμψης και ένα άλλο με διαλυμένη γνάθο από ευθεία βολή δακρυγόνου.

Η κυβέρνηση προσπάθησε ανεπιτυχώς να χαρακτηρίσει το μαθητικό κίνημα «μπαχαλάκηδες» και καθοδηγούμενο από την αριστερά, τον Μελανσόν και τα στελέχη της Ανυπότακτης Γαλλίας. Τελικά παραδέχτηκε το δίκαιο των αιτημάτων, μιας και αυτά έχουν τεράστια κοινωνική αποδοχή και σταμάτησε να κατηγορεί τον

Μελανσόν ως υποκινητή αφού κατάλαβε ότι έτσι του αποδίδει την πολιτική υπεραξία των κινητοποιήσεων.

Οι κινητοποιήσεις , όπως σημειώθηκε, δεν έχουν κάποια κεντρική καθοδήγηση , τα βίντεο των κοινωνικών μέσων είναι που μεταφέρουν τον παλμό ,την οργή και τα συνθήματα στα λύκεια όλης της χώρας. Αρκούν οι δηλώσεις ενός τσαμπουκαλεμένου παιδιού με πολιτικό λόγο, ένα πλακάτ ή ηρωική στάση ενός καθηγητή που υπερασπίζεται τους μαθητές του ενάντι των γαλλικών ματ για να συγκινήσει και να κατεβάσει και να εμπνεύσει ακόμη περισσότερους νεολαίους στον δρόμο στην επόμενη διαδήλωση.

Ένα ακόμη αισιόδοξο στοιχείο αυτών των κινητοποιήσεων είναι η αντιφασιστική και η αντιμιλιταριστική στάση των νέων που συμμετέχουν , συνθήματα όπως ‘’μαθητές οργισμένοι – όχι φασίστες‘ και ‘’ νεολαία μορφωμένη- όχι ετοιμοπόλεμη ‘’ αλλά και οι παλαιστινιακές και κόκκινες σημαίες.

Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι το σύνολο της ακροδεξιάς και των φασιστών είναι απέναντι στις κινητοποιήσεις. Υιοθετώντας ένα αφήγημα που αναπαράγεται από τον Τραμπ έως και την ευρωπαϊκή αλλά και ελληνική ακροδεξιά που κάνει λόγο για διεθνή συνωμοσία της αριστεράς και μουσουλμανικών κύκλων εναντίον της λευκής Γαλλίας.

Το μαθητικό αυτό κίνημα είναι τόσο δυναμικό που έχει συνταράξει ακόμη και την συνοχή και το ηθικό της γαλλικής αστυνομίας, στην οποία βασίζεται το αστικό καθεστώς στην εφαρμογή των αντιλαϊκών πολιτικών του τα τελευταία χρόνια μέσω διαταγμάτων και κήρυξη καθεστώτος έκτακτης ανάγκης. Έτσι είδαμε σωματεία αστυνομικών να ζητάνε πλήρη ελευθερία κινήσεων από την κυβέρνηση ως προς τον τρόπο καταστολής, άλλες μονάδες να υποχωρούν μπροστά σε μπλοκ μαθητών και άλλες μονάδες (με φασιστική επιρροή) να επιτίθενται έχοντας αντίθετες οδηγίες από τους ανώτερους τους.

Η πολιτική πόλωση στην Γαλλία έχει εξαφανίσει το κέντρο και

έχει κάνει τον πρόεδρο Μακρόν και την κυβέρνηση που τον στηρίζει, αόρατους. Ενόψει των προεδρικών εκλογών την προσεχή άνοιξη, με την Λεπέν να έχει ένα τεράστιο προβάδισμα και τον Μελανσόν με πολύ μικρότερο ποσοστό στις δημοσκοπήσεις να είναι όμως σχεδόν σίγουρο ότι θα μπει κι αυτός στον δεύτερο γύρο , η μόνη ελπίδα να αποτραπεί η άκρα δεξιά να αναλάβει την εξουσία στην Γαλλία, είναι όσοι και όσες πλήττονται από τις πολιτικές λιτότητας, να ακολουθήσουν τις μαθητικές κινητοποιήσεις.

Αυτό είναι καθήκον της γαλλικής ριζοσπαστικής αριστεράς και των μαχητικών ομοσπονδιών. Η κυβέρνηση μιλάει για μόνο 200 λύκεια σε αποκλεισμό υπολογίζοντας αυτά που κάνουν τηλεκπαίδευση σε αυτά που λειτουργούν, η αλήθεια είναι όμως ότι και αυτά τα λύκεια είναι σε κινητοποιήσεις και μαθήματα δε γίνονται με κανέναν τρόπο. Όσο γράφονται αυτές οι γραμμές προετοιμάζεται η επόμενη πανεθνική μέρα δράσης στις 17 Οκτώβρη με την συμμετοχή των φοιτητών των μεγάλων ομοσπονδιών και των κίτρινων γιλέκων. Η δέσμευση της γαλλικής κυβέρνησης μετά τις διαδηλώσεις για την πρόσληψη 3000 επιπλέον καθηγητών είναι μια νίκη όχι ως προς το νούμερο αλλά ως προς το ότι δείχνει ότι αγώνες διεκδικούν και κερδίζουν.

Η ωριμότητα του γαλλικού μαθητικού κινήματος πρέπει να διδάσκει. Έχει μπει σε μια μάχη διάρκειας με μαζικούς όρους και παρότι δεν έχει έναν κεντρικό συντονισμό έχει σαφή πλέον τα αιτήματά του που είναι τα 10 δις για την παιδεία στον επόμενο προϋπολογισμό , την αναβάθμιση των σχολικών κτιρίων, την κάλυψη των κενών σε εκπαιδευτικό προσωπικό και την κατάργηση της πλατφόρμας Parcoursup. Άρα δεν είναι στην λογική του να στείλει πίσω τους μαθητές ηττημένους στα σχολεία τους και δεν έχει μάλλον την ικανότητα να μεταφράσει στα γαλλικά το ελληνικό σύνθημα‘’ δεν πήραμε τίποτα αλλά γυρνάμε νικητές στις τάξεις μας‘’.

Είναι παλιά παράδοση το γεγονός ότι όλο το ελληνικό πολιτικό φάσμα αρέσκεται να πιστεύει ότι υπάρχουν αναλογίες με το γαλλικό πολιτικό σύστημα. Αν και είναι αποτέλεσμα

χοντροκομμένης σκέψης, εντούτοις η μόνη υποχρέωση μας, μέσα σε μια μακρά προεκλογική περίοδο, που κανένα αστικό κόμμα δεν μιλάει για τις ανάγκες των εργαζομένων, είναι να ακολουθήσουμε το δρόμο της γαλλικής νεολαίας.